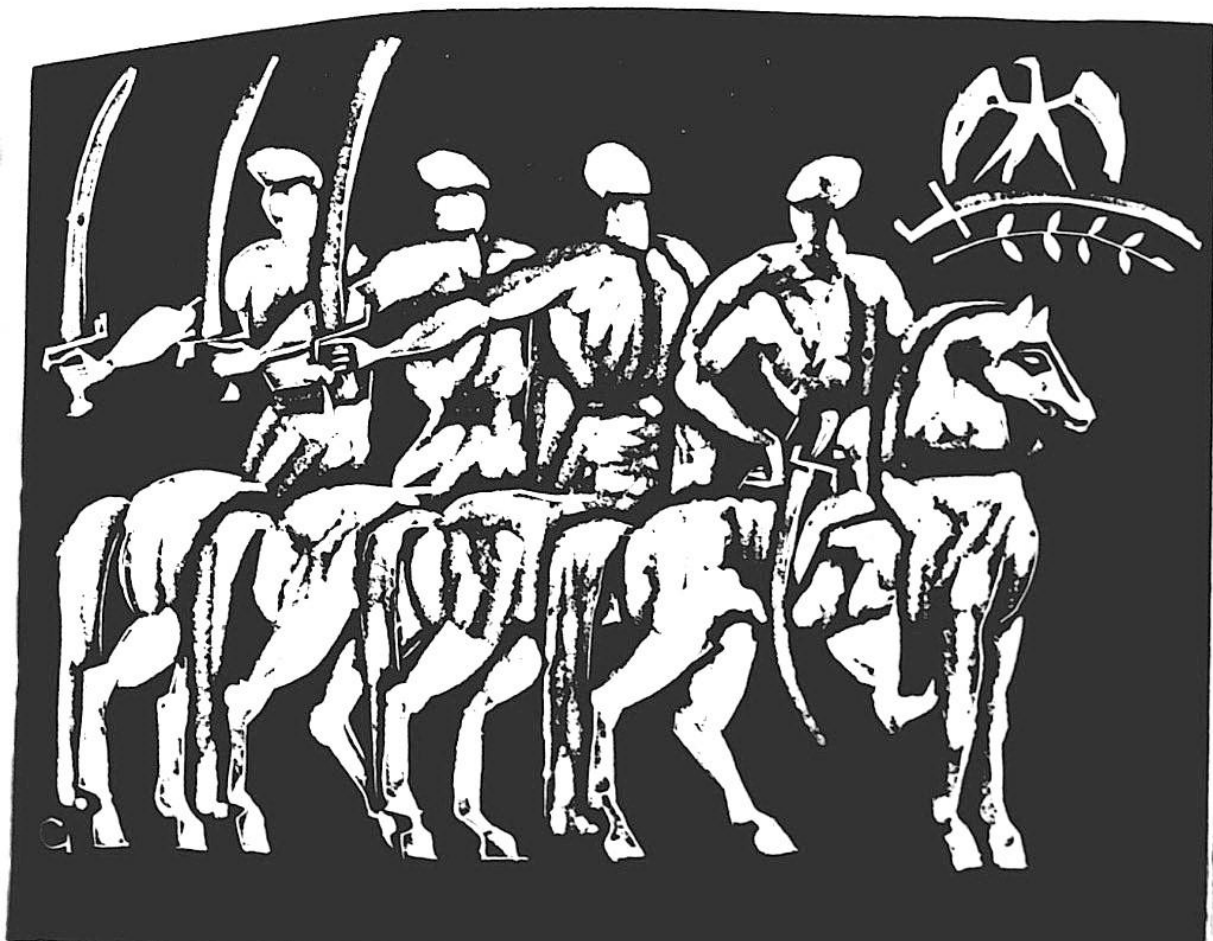

LITORAL

An. V. Iulie 1943 Nr. 14

Inscrisă în Reg. de Publicații Periodice al Trib. C.ța sub Nr. 2 din 6 Feb. 1939. Red. responsabil Ioan Micu. Redacția și Ad-ția Constanța, Str. Scarlat Vîrnav No. 26. Apare lunar.

CREPUSCUL INTIM

— Copleşitor de trist eşti, dragul meu,
Ca nişte valuri negre răţaceşti,
Te mai văzui vreodată astfel eu?
Iubeşti, iubeşti, iubeşti?

— O mare, nu-i adevărat defel
Că tainic piinea dragostei o fring,
Eu doar al lumii aurit inel
Visez să-l port pe degetul meu sting.

Mi-s dragi obrazii nopţii — numai ei,
De frăgezimea lor doar sunt vrăjit,
Duios cind se alătură de-ai mei,
Sunt fericiţi atunci, sunt fericiţi!

— Şi totuşi, dragul meu, eu clar citesc
Pe chipul tău, fermecător gravat
Al suferinţei semn împărătesc.
— O, mare, nu-i defel adevărat;

E umbra unui nor pe chipul meu,
De par cumva mihnit — e doar atit.
De-ai lumii rai suav imi pare rău
Că s'a inourat şi mohorit.

Şi teamă dacă-mi este de ceva,
Cind văd pe cer ruinele lui reci,
Mi-e, poate, că d'n suflet nu se va
Mai stinge pentru veci, o, pentru veci.

DUMITRU OLARIU

DINTRE FINTINI

Dintre fintini tu, singură, prea plină
de glasuri ești și ciutura, din funduri, —
de-acolo unde Echo stă ascunsă
în mușchii uzi, pe după pietre verzi —
tot năzuește uneori să scoată
pe scripetele visurilor apă.
Chipul rotund ți-l turbură doar luna
cu alba ei petală tremurată
pe undele ce cîntă în adînc
așa de lin, că pareă lin un flaut,
șovăitor întii, pe urmă fără preget,
de nevăzute miini se înoară.

Ah, pași dragostei pe-acolo, împreună,
cîdată ne-au făcut să rătăcim...

Galceimii numai floare și arome,
ca niște miri veniți la sărbătoare,

stau lingă tine, umbra ți-o întind :
umbră de flori, belșuguri de miresme.

Peste adîncul tău cînd mă îndoi
și numele, cu vorbe arzătoare,
al dragostei îl strig într'una, — „vino” —
simt glasul tău lăuntric pînă unde
n'a încercat ia suflete să-și pună
decît dufosul zeu împărăț a.

Fintina mea, tu, flautul meu pur,
ce potolești inverșunatu-mi dor
cu cîntecul izvoarelor din tine,
la ghizdul tău aș vrea din nou să vin :
un tinăr Pan, un amăgît de gîndul
că-l vei răspunde tu cu glasul
Naiadei lui pierdute, neuitate.

IOAN MICU

RODIA DE AUR

De cite ori n'am spus: fii blestema'ă,
Tu, calmă stea a serii, mută navă,
Tu, care-mi ții la cîrmă, ca pe-o sclavă,
A inimii trezie singerată.

Și iar mă'mbat cu-a versului otravă,
De-apururi cupă binecuvîntată;
Și iar mă'nehin, cu liniștea deodată,
Zeiței cea din toate mai suavă.

Mereu cu unghia scrijelind destînul,
Blestem și îndrăgesc deolaltă chinul
De-a descifra 'n colonnele azure;

Pia'ce sub timpla trudsică de faur,
Se pîrguie'n climaturile pure
Poemul ca o rodie de aur.

AUREL DUMITRESCU

POEM

Vorbește 'ncet... E ora cînd brazii scriu poeme.
Apleacă-te pe pernă și dormi. Să nu-i ascuți
Cum urcă peste vreme în pace și descuți
Hai, dormi; așt pt solia de umbre să te cheme.

Închide ochii.. Anii au așipit în fașini.
Înfășură-ți în palme poveștile. Tîrziu,
Poemul cu rășină voi încerca să-l scriu...
Hai, dormi; se-aude noaptea cum picură din strașni.

MIHAI ZISU

OGLINDA

È cãlduros in anul ăsta Maiul;
În tirg — zãvoru-i tras, al casei — duși;
Pãrinți, fetișã și vreo trei pãpuși,
spre a-și hãlãdui la țarã traiul,
Setoși cãtind in plinul primãverii
Rãgaz, de sãrbãtoarea invierii.

Din tren, strãbat priveriștea grãbitã:
Abia te uii și vãzului se pierde.
Și totul s'a investmintat in verde,
Cã pentru lume neobișnuitã.
Dãcarul i-aștepta in preajma gãrii
Și la conac — bunica — in capul scãrii.

S'au rostuit in casa batrineascã —
Bunica și nepoata impreunã;
Bãtrina, anii n'ar putea sã-și spunã;
Micuța, abia trei o sã-implineascã;
Și totuș, se-înțeleg așa de bine!
Și in tihna lor cuvintele 's pușine.

În dupã-amiaza blindã și insořitã,
Seninul se strecoarã printre ramuri
Și stropii de vãzduh, lovind in geamuri,
Trezese din umbrã-o lume adormitã.
Fetișã dãdãcește o pãpușe
Dosiindu-se 'n ungherul dupã ușe.

În jilț cu spate inalt și sub picioare
Cu taburel, ca in vremuri de-altã datã,
Bãtrina stã in ginduri eufundatã
Și-i gata-gata somnul s'o doboarã.
Pe mobile, lumina incet se suie
Și stãruie mirosul de gutuie.

În casã-s lucruri vechi, din altã lume;
Podeaua-i așternutã cu covor,
Pe masa neagrã, lampa de picior
Stã veghe-ingãlbenitelor albume.
Și scrinul tãinuiește in sertare,
Gãteli ce astãzi nu mai au cãtare.

La canapele-i roasã catifeaua
Și peste țesãturile alese
Doar umbra și tãcerea se mai țese
Și vremea vremuind își cerne neaua.
Dintr'un tablou, cu ramã arãmic,
Un clar de lunã — ca prin ceașã — invie.

Pãind de ani, in cadre atirnate,
Stau douã chipuri — parcã sã se alinte:
Un tinãr cu mustãți și cu vestminte
De funcãr, arãtos și lat in spate,
Bunicul e, și-i dus sã nu mai vie;
È mult de-atunci; nepoata nici nu-l știe.

În dreapta lui, frumoasã ca și visul,
Bunica — pareã-ar fi o amãgire,
Așa e de inaltã și subțire
Și-atit de tinereșe ii e surisul.
Din ea de-atunci, n'a mai rãmas decit
Șirașul de mãrgele dela git.

Din colț se uitã ghiãța din oglindã,
La fel cum se uita odinioarã
Și pareã-ar vrea, din cele ce-o impresoarã,
Lãuntru ei tot farmecul sã prindã.
Și lingã ea, in sfeșnice cuprinse,
Fãciile de mult n'au fost aprinse.

Peretele vecin cu rãsãritul
Aratã candela de sub icoane;
Cu chip firav, ca'n vechile canoane,
Rãsare Precesta și Rãstignitul.
Evlavia, de dincolo de fire,
Coboarã, ca in pridvor de minãstire.

Cuprinsul e preã greu de atita tihnã;
Printre pãpuși adoarme nepoșica;
Zimbind spre ea cu dragoste, bunica,
Pe razãm lasã capul — a odihnã.
Și ceasul, ostenit, dela o vreme
Așteaptã vraja somnului sã-l cheme.

Prin ochii de perdeã, un fir de soare
S'a furișat, oglinda sã-incãlzeascã
Și pe cristal — o patã nefireascã
A dat de gol, umblind fcoditoare.
È urma unei minț, o minã micã,
Uitatã de curind — de nepoșicã.

La fel petalelor sclipind de rouã,
Cinci urme mici de deget, resfirate,
În lumea lucrurilor demodate —
Aduc cu ele zvon de viașã nouã,
Așa cum ghiocelii in primãvarã
Strãbat prin nea — la soare sã rãsarã.

N. G. IONESCU

DRUMUL ÎNTOARCERII

Poetului Dumitru Olariu

Cerurile ne erau prea departe —
incremenite, ca de bazalt.
Toamna trecea pe lângă noi,
presărindu-ne peste umăr, în mină,
vrafuri de foi,
parfumul ei de țarină.
Glasuri de brumă strigau : înapoi, înapoi,
nici o nădejde pe țărmul celălalt !
Luna vibra pe catargul înalt
al munților tot mai răsleți.
Pe sub măguri de fum, pe sub nori
mai alunecă triștii drumeji,
palizii mei călători.
Caspice mări și nestrăbătute,
înmărmurite ca 'n ziua de-apoi,
frunțile 'n umbre de neguri bătute
strigau : înapoi, înapoi.
Colo, albastru, cade vulturul,
tot mai aproape rotind ;
zările grele se 'nelină pălînd,
palid e tot împrejurul.
Drumul întoarcerii e scris doar pe cer.
Vaduri de stele, deasupra, puzderii.
Pămîntule, fă-te culcuș, lăcser —
Se simte în preajmă răsuful de ger
al nemărginitei Siberii.

HORIA NIȚULESCU

LEI : 20

Abon. anual : lei 500

Tip. „Lucr. Asoc.”